

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
4 У 6985/15
Дана 07.04.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Весне Лазаревић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Привредног друштва “А.А.” ДОО ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Горан Дошен, адвокат из Београда, ул. Молерова бр.74, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина, број: 148-05-039-00-2101/4-2014 од 16.03.2015. године, у предмету царинском, у нејавној седници већа одржаној дана 07.04.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина, број: 148-05-039-00-2101/4-2014 од 16.03.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Београд, Управе царина Министарства финансија Републике Србије 02 број: У/І-5624/2014 од 20.11.2014. године, којим је, тачком 1. диспозитива, одбијен као неоснован приговор Привредног друштва “А.А.” ДОО ..., на висину утврђене царинске вредности Записником о контроли прихваћене декларације од 31.10.2014. године за разну робу (женске, мушке и дечије чарапе од памука, женске памучне гаће, мушке памучне гаће, женске мајице и поткошуље, мушке мајице кратак рукав, женске и дечије пицаме и спаваћице), која је стављена у слободан промет по ЛЦИ

УВ-4 број: 38867 од 30.10.2014. године ЦИ Складишта, док је тачком 2. диспозитива констатовано да жалба не задржава извршење одлуке.

Тужбом поднетом Управном суду дана 07.05.2015. године, преко пуномоћника, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога, наводећи да нису били испуњени услови за коришћење цена са сајта www.alibaba.com, јер је тужилац доставио сву пратећу документацију уз фактуру и то уговор о купопродаји, поруџбеницу, турску извозну царинску декларацију и доказ о плаћању (налог и SWIFT), те је неприхватљиво образложење да тужилац ту документацију није доставио. Истакао је да у образложењу нису наведена сва именована, па се поставља питање шта је са именованима која нису образложена, те је немогуће утврдити на који начин је за та именована тужени утврдио вредност, што решење чини непотпуним, с обзиром на члан 95. став 3. Царинског закона. Додао је да сматра да су подаци са сајта www.alibaba.com не само незаконито коришћени, него су и погрешно примењени, јер се простим прегледом цена са наведеног сајта може утврдити да су примењене више цене, па је зато неприхватљиво образложење оспореног решења да је царинарница узела најнижу цену. Додао је да сматра да је тужилац доставио сва документа која испуњавају услове за примену одредбе члана 39. Царинског закона, а да царински орган није поступао ни према одредби члана 45. став 2. тачка 2. наведеног закона, јер нису коришћене најниже од понуђених вредности, што је све констатовао и вештак економско-финансијске струке за спољно трговинско пословање и царински поступак, чији је налаз и мишљење доставио у прилогу тужбе, а из ког произлази да је на основу Записника о контроли прихваћене декларације ЦИ11134 Складишта, за исправу 11134 Ц4 38867 од 31.10.2014. године увозник по обрачуну царинског дуга платио износ од 364.399,64 динара на име царине, износ од 1.894.878,11 динара на име пореза на додату вредност, што укупно износи 2.259.277,50 динара, да је сходно предатој документацији увозник требало да плати износ од 320.385,42 динара на име царине и износ од 1.666.004,23 динара на име пореза на додату вредност, што укупно износи 1.986.389,65 динара, те да је након обрачуна приказаних података увозник више платио износ од 44.014,22 динара на име царине и износ од 228.873,88 динара, на име пореза на додату вредност, што укупно износи 272.888,10 динара. Такође је навео да је за истог увозника или сличну врсту робе, код исте царинске испоставе, у ранијим царинским декларацијама од свега неколико месеци, иста царинска испостава прихватила цене из фактуре и турске извозне декларације, што је била дужна да учини и у конкретном случају. Осим тога, царински орган је био дужан, ако царинску вредност робе не може да утврди у складу са чланом 39., 40. и 41. Царинског закона, у смислу обавезе која произлази из одредбе члана 42. наведеног закона, царинску вредност утврди у складу са чланом 43. Царинског закона, тако што ће је утврдити на основу јединичне цене по којој се највећи број јединица истоветне или сличне увезене робе продаје у исто или приближно исто време, као и роба за коју се утврђује царинска вредност и то лицима која нису повезана са лицима од којих ту робу купују, под условом да се цена умањи за износ који је предвиђен наведеним чланом, а у конкретном случају царински орган није применио описану методу дедукције, иако је из приложених фактура јасно да се истоветна и слична роба продаје у Републици Србији у истом стању у каквом је увезена. Тужилац је у тужби даље навео да је тужени био у обавези да примени одредбу члана 39. Царинског закона, односно да прихвати

цене наведене у декларацијама ино-партнера из Турске, па како то није учинио, дошло је до примене погрешног метода обрачуна вредности – цене робе, посебно у ситуацији када је тужилац доставио сву документацију на коју није приговорено, нити је захтеван накнадни доказ о царинској вредности, а није исказана ни оправдана сумња да вредност робе наведене у фактурама није у складу са Царинским законом. Указујући исто тако и да није био у обавези да попуни рубрику седам у царинској декларацији (референтни број), као и да Записник о контроли прихваћене декларације од 31.10.2014. године, који је основ за доношење ожалбеног решења, не садржи никакво образложење, што је супротно одредби члана 11. став 4. Царинског закона, тужилац је из ових и свих других разлога ближе образложених у тужби предложио да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи, предмет врати на поновни поступак и одлучивање, а туженог обавезе да тужиоцу накнади трошкове управног спора колико они буду износили, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења, са предлогом да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Решавајући овај спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе и списка ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према стању у списима и разлозима образложења оспореног решења, тужилац је по ЈЦИ УВ-4 број: 38867 од 30.10.2014. године ЦИ Складишта, пријавио стављање у слободан промет разне робе (женских, мушких и дечијих чарапа од памука, женских и мушких памучних гаћа, женских мајица и поткошуља, мушких мајица кратак рукав, женских и дечијих пиџама и спаваћица) у укупној валутној вредности од 67.021,81 ЕУР. Записником о контроли прихваћене декларације од 31.10.2014. године царински службеник је утврдио неслагања које се односе на вредност робе, а одлучујући по приговору тужиоца поднетом на Записник о контроли прихваћене декларације од 31.10.2014. године, Комисија царинских службеника ЦИ Складишта је оценила да је царински орган имао основ за промену, односно подизање царинске вредности робе применом одредбе члана 45. Царинског закона, коришћењем информација са сајта www.alibaba.com, а с обзиром да у конкретном случају нису постојали релевантни подаци за примену члана 40-44. Царинског закона, па је приговор подносиоца одбио. Поступајући по жалби тужиоца, тужени орган је, ради утврђивања тачног чињеничног стања, размотрио све списе предмета и прибавио мишљење стручне службе Управе царина – Одељења за царинску вредност дато актом број: 148-08-039-00-2101/3/2014 од 12.03.2015. године и нашао да је Комисија ЦИ Складишта, а с обзиром на висину пријављених цена и некомплетну и неусаглашену поднету документацију, с правом приступила утврђивању царинске вредности пријављене робе, у складу са чланом 45. Царинског закона, односно на основу расположивих података о продајним ценама за сличну робу добијених путем јавног пословног портала "www.alibaba.com", које цене су, приликом утврђивања царинске вредности, по

наведеним именованима увећане за одговарајуће износе трошкова превоза, будући да су оне на порталу наведене без урачунатих трошкова допреме. Оцењујући неоснованим наводе жалбе да је царинарница била дужна да поступа по Царинском закону и да се изјасни зашто није прихваћена документација жалиоца која је садржала све доказе неопходне за примену члана 39. Царинског закона, тужени је нашао да је поднета документација неусаглашена и некомплетна, да је фактура турског продавца “Б.Б.” број: 852560 од 28.10.2014. године одштампана делом на енглеском, делом на српском језику – називи производа, да је пак листа број 234 издата 27.10.2014. године, исписана на српском језику, сачињена дан раније у односу на поменућу фактуру, да не садржи меморандум издаваоца, док на последњој страни има потпис и печат турског продавца, да налог за плаћање банци приложен са SWIFT обрасцем (које је тужилац доставио уз приговор) није оверен од стране банке, а садржи контролни број 82/14 за обе фактуре (852560 и 852559), док тај број није написан у рубрици 7. Јединствене царинске исправе, при чему уз документацију није достављен уговор на који се поменути налог за плаћање позива (82/14), нити било који други уговор у вези са куповином предметне робе, због чега у конкретном случају не постоје релевантни подаци за примену члана 40., 41., 43. или 44. Царинског закона, па је применом одредбе члана 230. Закона о општем управном поступку донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 45. Царинског закона (“Службени гласник РС”, бр.111/12), ставом 1. је прописано да се царинска вредност увезене робе која се не може утврдити у складу са одредбама члана 39. до 44. овог закона, утврђује на основу расположивих података у Републици Србији, уз примену метода усклађених с принципима и одредбама: 1) Споразума о примени члана VII Општег споразума о царинама и трговини из 1994. године, 2) члана VII Општег споразума о царинама и трговини из 1994. године, 3) овог закона. Ставом 4. истог члана је прописано да царинска вредност утврђена у складу са одредбама овог члана треба да се у највећој могућој мери заснива на претходно утврђеним царинским вредностима. Методи вредновања, који се примењују у складу са овим чланом, су методи наведени у члану 40. до 44. овог закона, а разумна одступања у њиховој примени морају да буду у складу са принципима и одредбама наведеним у ставу 1. овог члана.

Полазећи од чињеничног и правног стања ове управне ствари, по налажењу Управног суда, тужилац основано тужбом указује да је тим решењем повређен закон на његову штету. Наиме, према одредбама члана 39.-45. Царинског закона (“Службени гласник РС”, бр. 111/12), утврђивање царинске вредности за било коју увезену робу врши се применом једног од хијерархијски прописаних метода вредновања, што значи да ако се царинска вредност не може утврдити по методу из члана 39. Царинског закона, односно на основу трансакцијске цене увезене робе, дужност је Царинарнице да утврђивању царинске вредности приступи примењујући методе прописане одредбама члана 40., 41., 43., 44. или 45. Царинског закона, све док не дође до одговарајућег метода на основу кога је могуће утврдити царинску вредност. Примена неког од метода царинског вредновања зависи од расположивих података о цени предметне робе за сваки конкретан случај. Неспорно је да је у поступку утврђивања царинске вредности робе терет доказивања стварно плаћене цене на увознику-декларанту, а да је право царинског органа да у складу са чланом 53. Царинског закона, од декларанта тражи све исправе и податке потребне

за утврђивање царинске вредности, при чему се мора уверити у њихову истинитост и тачност. Међутим, у ситуацији када постоји сумња у тачност пријављене цене као стварне или укупно плаћене цене и када та сумња није отклоњена достављањем допунске документације, Царинарница је дужна да утврди царинску вредност увезене робе применом осталих метода царинског вредновања по хијерархијском редоследу њихове примене прописаним у одредбама Царинског закона и то: члан 40. истоветна роба, члан 41. слична роба, члан 43. јединична цена (метод дедукције) и члан 44. обрачуната вредност. Уврђивању царинске вредности робе на други одговарајући начин, сходно напред цитираном члану 45. закона приступа се тек уколико се вредност робе није могла утврдити неком од метода прописаних одредбама члана 40-44. Царинског закона.

Имајући напред наведено у виду, а како тужени орган у образложењу оспореног решења само паушално наводи да је царинарница обзиром на ниво пријављених цена и приложену документацију, с правом оспорила пријављену вредност робе, због чега је вредност робе утврдила на основу расположивих података о ценама добијеним посредством интернета, не дајући разлоге зашто царинска вредност робе није могла бити утврђена применом метода царинског вредновања по хијерархијском редоследу њихове примене на начин прописан Царинским законом, то се изнети закључак оспореног решења о правилности решења Царинарнице за сада не може прихватити као правилан. Осим тога, у списима се не налазе подаци о томе ко је и када формирао комисију за утврђивање вредности робе која је предмет увоза и који је био састав те комисије, нити се у списима налази записник или белешка сачињена од те комисије на основу којих расположивих података је утврђена вредност робе, већ се у списима само налазе одштампани подаци са сајта www.alibaba.com из којих се не може утврдити ког датума је извршен увид у податке, односно да ли је провера вршена на основу података из времена увоза робе. Стога је оспорено решење донето уз повреду одредбе члана 199. став 2. у вези одредбе члана 235. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), а које повреде су по налажењу суда од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, те их је у поновном поступку потребно отклонити.

У поновном поступку, тужени орган је дужан да, уколико налази да царинску вредност предметне робе не може утврдити по методу прописаном чланом 39. Царинског закона, утврђивању царинске вредности приступи примењујући методе прописане чланом 40., 41., 43., 44. или 45. Царинског закона, по хијерархијском редоследу њихове примене, све док не дође до одговарајућег метода прописаног царинским законом, на основу којег је могуће утврдити царинску вредност увезене робе. При томе је дужан да у образложењу да јасне разлоге зашто претходни од наведених начина-метода утврђивања царинске вредности увезене робе није могуће применити у конкретном случају, те након тога, правилном применом материјалног права донесе нову, на закону засновану одлуку о жалби тужиоца.

Следом изложеног, налазећи да је оспореним решењем учињена битна повреда правила поступка, чиме је повређен закон на штету тужиоца, суд је

применом одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), донео одлуку као у ставу I диспозитива пресуде, с тим што су примедбе суда, сагласно одредби члана 69. став 2. наведеног закона, обавезне за тужени орган.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде, суд је донео применом одредби чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са чланом 150.,153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, имајући у виду да тужилац који је у овом управном спору успео, трошкове, сагласно својој обавези прописаној одредбом члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, није определио, те му исти нису могли бити ни досуђени.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 07.04.2017. године, 4 У. 6985/15

Записничар
Гордана Војновић, с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

CP